

Zomir DIMOVICI

ÎNTÂLNIRI VIRTUALE

Visezi, deci exist!

Ca noi toți, Natasha este compusă din piese disparate, puse cap la cap de un vis.

Al ei se cheamă *My Moon*. Motto-ul ei este: „*I dream? Therefore I am!*“ Zilnic încearcă să arate celor care se întâmplă să-i apară în cale că, dacă ai tăria să crezi în visul tău, nici Luna nu e departe. „*Cât de aproape ești de Luna Ta? Fiecare ar trebui sa avem propria Lună?*“, o întreb. Natasha îmi răspunde fără ezitare: „*Un pic mai aproape. Acum îmi iau certificatul de pilot. Da, fiecare ar trebui să aibă o lună a sa... sper. A mea este la 384.403 kilometri distanță.*“ Nimic mai exact. Dincolo de scurtul răspuns se ascunde un drum lung și surprinzător pentru un artist. Să-ți iei brevetul de pilot pare un capriciu de copil de bani-gata sau de star excentric. Nu este cazul Natashei. Ea e greu de așezat într-un tipar.

Genul de teatru pe care-l abordează conține elemente de musical, de pantomimă, adesea de comedie burlescă, câteva tușe de *commedia dell'arte*, dar și multă invenție, începând de la proiecții complicate pe fundal și terminând cu efecte sonore și vizuale înrudite în linie directă cu filmul și televiziunea. Cert este că toate acestea devin un mix subordonat excelent ideii artistice și nu rămân simple experimente. Pe pagina de *facebook*, Natasha se prezintă ca: generatoare de idei, regizor, creator, visător, realizator de film. Spune mai departe, la rubrica „interesată de“: știință, artă, umanitate, invenție, transformarea viselor în realitate. Cum stă bine unui utilizator frecvent de rețele sociale on-line, are și un citat preferat: „*Creativitatea este procesul prin care ideile originale capătă valoare*“. Sir Ken Robinson este proprietarul acestor vorbe. El mai este și unul dintre liderii de opinie care crede cu tărie că singura șansa a omenirii este creativitatea! Amândoi au împărțit scena la seminariile TED (proiect de seminarii care aduce la un loc numele importante ale momentului din *tehnologie, show-biz și design*), amândoi cred cu tărie că omul se află pe pământ ca să creeze, nu să robească.

Drept dovadă, la 12 ani, Natasha pune în scenă *Romeo și Julieta*, reinterpretând textul lui Shakespeare ca pe o comedie modernă. Apoi, la nici un an distanță, memorează, regizează și joacă o piesă a lui Courtelin, *Pace acasă*, cu mare succes. Asta o pune pe gânduri și începe să înțeleagă că, dincolo de joacă, următorul pas e o carieră. În paralel cu școala, începe să se preocupe de arta dramatică. Este acceptată, în anul 2000, la New World School of the Arts din Florida, Statele Unite. Trăiește în Anglia, Franța, Guatemala și Statele Unite. Învață rând pe rând engleză, franceză și spaniolă. Absoarbe ca un burete fiecare nouă experiență, scrie, învață abc-ul producției audio-vizuale, creează o linie de haine, ia premii pentru documentare, imaginează benzi desenate, construiește scheme de machiaj. Este preocupată să înțeleagă diversele genuri de spectacol, experimentează neîncetat. Tot ce face Natasha poartă amprenta pasiunii. Pentru Natasha nimic nu e sumbru. Personajele sale pot fi tragice dar niciodată depresive. Culorile sunt tari dar nu agresive. Încerc să înțeleg: „*Numele tău este adesea asociat cu termenul de «burlesc». Asta definește munca ta sau este doar un punct de plecare?*“. Natasha face ochii mari: „*Asta-i interesant! Nu cred că munca mea merge către «burlesc». Avem de multe ori tentația sa abuzăm de cuvinte. Înainte de a-ți da seama, sensurile lor se vulgarizează, se simplifică și chiar sunt smulse din rădăcinile lor. Dacă ne referim la originile «burlesque»-ului, un spectacol teatral care implica umor și parodie, iar uneori grotesc, exagerare, atunci poate... Totuși... ar trebui să inventăm un alt cuvânt!*“ Scurt și la obiect. Dar nu mă las: „*Îmi poți da o definiție a bucuriei?*“ Sper ca de data asta să o fac să reverse asupra mea un val de idei și expresii bombastice și pline de înțelesuri metafizice pe care să le așez pe hârtie fără să le diger. Natasha, aplica pe albul imaculat al privirii-mele o singura tușă, sigură: „*Bucuria? Un moment neprovocat, autentic și o binecuvântare a înălțării...*“ Punct.

Răspunsurile laconice îmi arată o personalitate sigură și decisă. Normal, doar e născută la Geneva! Ce poți să ceri unui elvețian? Dar atunci, de unde atâta efervescență în spectacolele sale? Să fie mama ei de vina, pe numele ei Catherine de Saugy, un recunoscut artist plastic european? Să fie sângele grecesc? Ochii ei mari și alura corpului ei îmi amintesc fără echivoc de chipurile și siluetele inconfundabile ale operelor de artă clasice grecești.

Asemeni vizionarilor homerici, Natasha își urmează drumul său. Până acum a regizat și jucat în spectacole diverse. Pe unele le-a scris ea, în altele a colaborat cu oameni sau trupe renumite. De fiecare dată a încercat să rupă bariere, să inoveze și să dezvolte concepte interactive. S-a implicat sau a făcut parte din spectacole și proiecte felurite: *happening*-uri în aer liber, *show*-uri de cabaret în localuri de noapte, circ, spectacole experiment, teatru, film de ficțiune sau documentar, poezie, proiecte comerciale, traininguri, acte de caritate, conferințe, leadership. Iar mai nou, așa cum notam la început, lecții de zbor. La NASA.

Zomir DIMOVICI: *Cum arată o zi normală de lucru de-a ta?*

NATASHA: Fiecare zi este altfel. Lucrez la proiecte pe termen scurt și lung, joc jumătate din săptămână, apoi training și acum, iau lecții de zbor... Fiecare zi are un caracter propriu, special.

A colaborat sau colaborează cu trupe precum Circ X, Compania de teatru hibrid „Octavio Campos” sau Cirque de Soleil. Din 2002, a început să lucreze la propriul *one-man-show* UP WAKE, care a avut premiera patru ani mai târziu și, de atunci, spectacolul se joacă mereu cu casa închisă! *Up Wake (Trezirea, în traducere liberă)* este un spectacol tragicomic, care urmărește periplul lui Zero, un personaj de benzi desenate. Azi-ul de fiecare zi este analizat în mod științific, când printr-un microscop care îi conferă lui Zero dimensiuni exagerat expresive, când printr-un telescop ce trimite personajul în colțul lumii sale, strivindu-l în anonim. Muzica, animația 3D și interpretarea, meticolos organizate, conferă spectacolului un caracter unic: nici spectacol de pantomimă, nici artă interpretativă pură, nici proiecție video, nici experiment multimedia. Câte puțin din fiecare, într-un puzzle filigranat, atent asamblat până în ultimul detaliu. Rezultatul final este pe atât de surprinzător pe cât este de expresiv. Personajul, înrudit fără doar și poate cu *Vagabondul* lui Chaplin, are un design de costum bine definit, personal. Un ambalaj arhetipal construit în jurul ideii de anonim unic. Costumul negru, perfect tăiat pe siluetă, amintește fără niciun dubiu de costumul strict, de afaceri. Dungile albe subțiri și geanta „diplomat” întregesc tabloul. Dar surpriză. Cravata, deși la locul ei, bine prinsă în nod, pare că uită de menirea ei estetic-corectă și în dreptul pieptului pleacă în unghi ascuțit către umărul lui Zero. Acesta însă nu pare deloc deranjat de atitudinea neortodoxă a accesoriului vestimentar. Ba chiar pare încântat de faptul că aceeași culoare netă și electrică a cravatei se regăsește și în meșa ce țâșnește de la baza frunții către spatele frezei de un alb perfect a lui Zero. Mereu proaspăt, îngrijit până la ultimul detaliu, impenetrabil și gata de acțiune, Zero traversează viața cu rigiditate și siguranță de sine. Nimic nu pare să-i tulbure sau să-i modifice privirea larg deschisă și scormonitoare. Asemeni inginerului din banc, cu ochi inteligenți dar care nu știe să se exprime, Zero își deapănă povestea ajutat de muzică, efecte sonore și un întreg eșafodaj vizual, fără a scoate un cuvânt, dar vorbind astfel pe înțelesul tuturor. Asta face din personaj un interpret universal al avatarurilor societății moderne, un critic și un observator nemilos al vieții.

Z.D.: *Ai dovedit că noile tehnologii pot servi în spunerea unei povești. Există o limită în utilizarea lor?*

N.: Nu am explorat încă suficient noile tehnologii, încât să le aflu limitele. Se va întâmpla asta vreodată? Tehnologia continuă să avanseze, să crească, să rupă bariere! Găsesc banii ca fiind limitativi, mai ales când viziunea ta este mai mare ca viață.

Oare nu asta simțim și noi, cu fiecare nou proiect pe care-l începem? Și atunci, cu ce vine nou și inovator Natasha în peisajul și așa saturat de experimente al *show-biz*-ului mondial? Eu cred că, prin esențializarea personajului, prin dezbrăcarea de detalii și accesorii a poveștii, prin concentrarea mesajului pe o singură temă și printr-un joc subtil și echilibrat dar viguros și imaginativ, Natasha, în pielea lui Zero, creează un spectacol ce poartă amprenta viitorului. Iar,

THINK DIFFERENTLY

because what you do matters

7 MINUTES EVERY SUNDAY 7:53PM TO 8:00PM PLEASE TURN OFF YOUR LIGHTS

dincolo de toate astea, utilizarea creativă și continuu surprinzătoare a noilor tehnologii audio-vizuale fac din *Up Wake* un spectacol-amprentă, un show care anunță noua formulă ADN a artei spectacolului de mâine. Succesul nu e asigurat doar de ineditul abordării, ci și de spectaculoasa organizare a fiecărui detaliu și din conexiune directă cu realitatea în care trăim.

Z.D.: *Ai un plan sau te lași purtată de val când începi un nou proiect?*

N.: Am o idee, apoi viața colaborează cu mine în minunate feluri.

Prin acest enunț simplu, fără a fi simplist, Natasha îmi amintește de un vechi amic care spunea demult că secretul succesului stă în a fi atent. Nimic din ce ni se întâmplă nu e lipsit de importanță, în măsura în care suntem deschiși să observăm, să înregistrăm și să învățăm din micile sau marile momente ale vieții noastre. Asemeni copiilor, care se educă și uneori autoeducă din experiențe și experimentare continuă, noi putem să înțelegem și să construim realitatea plecând de la înțelegerea fiecărei clipe. Zero ne învață să iubim viața în mod tragicomic. Chaplin și al său *Vagabond* făceau același lucru acum un secol. E timpul să ne învățăm lecția!

Z.D.: *Lucrezi în atât de multe locuri și pentru un public atât de diferit! Te exprimi diferit de fiecare dată?*

N.: Munca mea are caracter universal pentru că folosesc efecte sonore, muzică și mișcare pentru a mă exprima. Când vorbesc în cadrul unei conferințe, utilizez engleza, ca acum (interviul a fost luat în limba engleza, *n.a.*). Atunci când călătoresc în America Centrală sau de Sud, vorbesc de câte ori am ocazia, în spaniolă.

Cum poate fi înțeles spectacolul? Din public, totul pare destul de simplu. Zero este aproape tot timpul singur pe scenă. Fundalul este înlocuit de ecrane mari pe care se

proiectează imagini sincronizate ale acțiunii actorului, mixate cu efectele sonore sau muzică. Adesea, Zero și multiplii lui apar pe ecrane. Uneori, sunt atât de mulți, încât par a se revărsa pe podeaua scenei. Alteori, chipul lui Zero ocupă tot spațiul vizual, devenind brusc un personaj gigantic și grotesc. Sau, hilar sau descumpănit. E greu de definit un asemenea spectacol. El nu e nici teatru, nici cinema, nici instalație multi-media. Este un soi nou, care acum își încearcă primii pași pe lume, cu o siguranță de sine proprie copilăriei.

Z.D.: *În fiecare din noi trăiește un copil. Ce povești creezi pentru tine și doar pentru tine?*

N.: „Istoriile“ mele trăiesc în timp real, supraimpresionate pe viață. Găsesc o mare bucurie și multă poezie în micile întâmplări pe care nu întotdeauna le băgăm în seama pe parcursul unei zile și am o relație profundă cu animalele. Am conversații deosebite cu papagalii care trăiesc în preajma casei mele... Astea sunt poveștile mele. Confortul meu. Secretele mele.

Cu toți iubim poveștile. În special, poveștile frumoase, cele în care regăsim o parte dintre aspirațiile noastre, din temerile noastre, din experiențele sau incertitudinile noastre. Un copil așteaptă de la finalul poveștii un deznodământ fericit. Noi spunem povești copiilor pentru a-i educa prin morala conținută de povestire. Odată ajunși mari, așteptam de la cei care și-au asumat rolul și riscul de a „povesti“, ca atunci când *show-ul* se încheie, să plecăm acasă îmbogățiți de o nouă experiență. Estetic, mistic sau moral, tâlcul trebuie să aibă greutate. Altfel, ne simțim înșelați, goliți, trădați. Ca și copiii, și cei mari au nevoie, odată cu trecerea timpului, de modificări în felul în care se spune povestea. Adesea, o știm pe de rost, dar cât de încântător e să descoperim că cineva a găsit un fel nou de a ne-o depăna. Și totuși, asta nu e suficient.

Pentru Natasha fiecare nou proiect presupune multă determinare dar și o nevoie de autodepășire și de nou. Faptul că se implică în diverse genuri și forme de spectacol o ajută să rămână mereu în priză și, în loc să o epuizeze, îi dau energie. Cel mai greu nu pare a

fi să înceapă ceva. Ea crede că lucrul cel mai dificil este să nu se repete, să nu cadă în manierism. Niciodată nu alege calea ușoară.

Z.D.: Pentru un nou-venit în domeniu, care este cea mai mare provocare?

N.: Conținutul. Crearea unui conținut.

Z.D.: Un vis e suficient?

N.: Un vis e un început. Apoi urmează acțiunea.

Adeptă a acțiunii deci, Natasha este prezentă pe scenă nu doar ca artist interpret, ci și ca lider de opinie. Invitată să participe la seminarii pe diverse teme, ea folosește fiecare prilej pentru a arăta publicului cât de importantă este arta spectacolului în evoluția societății ori în dezvoltarea personală. O face însă cu modestie și cu credința că fiecare persoană din public poate deveni mai bun cu fiecare zi, cu fiecare spectacol, cu fiecare acțiune asumată!

Z.D.: Un artist trebuie să-și asume rolul de lider sau să rămână un simplu servent al publicului său.

N.: Amândouă. Un artist, un interpret, este lider și slujitor în același timp.

Când se scrie sau se vorbește despre ea, presa și criticii e definesc ca pe „o actriță care forțează limitele spectacolului tradițional”, „cu o viziune inovatoare și creativă, precum și cu arta de a orchestra și sincroniza diferite discipline”, „amestecând visul și realitatea pentru a inventa o lume virtuală”, unică. Deși intuiesc ce-mi va răspunde, o întreb, în final: „Te consideri o «poveste de succes»? Definiște succesul.” Îmi spune dintr-o suflare: „Fac ce îmi place.”

No more comments!